

2. Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 47 z 21.2.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 1 grudnia 2005 r.

w sprawie C-14/04 Abdelkader Dellas i in. przeciwko Premier ministre i in. (¹) (wniosek Conseil d'État o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 93/104/WE — Pojęcie „czasu pracy” — Zakres — Przepisy krajowe przewidujące w zakresie między innymi maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy próg korzystniejszy dla pracownika — Określenie wymiaru czasu pracy w niektórych organizacjach społecznych — Dyżur zakładowy wiążący się z koniecznością obecności pracownika w miejscu pracy — Okresy niewykonywania pracy w ramach takiego dyżuru — Krajowy mechanizm zróżnicowanego naliczania godzin obecności w zależności od natężenia pracy)

(2006/C 36/13)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-14/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (Francja), postanowieniem z dnia 3 grudnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 stycznia 2004 r., w postępowaniu: **Abdelkader Dellas, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux CFDT, Fédération nationale de l'action sociale Force ouvrière** przeciwko **Premier ministre, Ministre des Affaires sociales, du Travail et de la Solidarité**, przy udziale: **Union des fédérations et syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médico-social**, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, P. Küris i G. Arestis, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator; wydał w dniu 1 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Dyrektywę Rady nr 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stanowi przeszkodę dla istnienia przepisów Państwa Członkowskiego, które odnośnie do okresów dyżuru zakładowego wykonywanego przez pracowników niektórych organizacji społecznych oraz medyczno-społecznych zgodnie z systemem fizycznej obecności w miejscu pracy, przewidują, dla potrzeb obliczania efektyw-

nego czasu pracy system równoważnego czasu pracy jak system będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, jeśli nie gwarantują one przestrzegania wszystkich wymagań minimalnych wymienionych w dyrektywie w celu skutecznej ochrony bezpieczeństwa i zdrowia pracowników.

W przypadku gdy prawo krajowe ustala, zwłaszcza w zakresie maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy, próg korzystniejszy dla pracowników, właściwymi progi dla zbadania przestrzegania zasad ochronnych przewidzianych w tej dyrektywie są wyłącznie progi ustalone w dyrektywie.

(¹) Dz.U. C 59 z 06.03.2004 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 8 grudnia 2005 r.

w sprawie C-33/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Telekomunikacja — Dyrektywa 97/33/WE — Art. 7 ust. 5 — Obowiązek weryfikacji zgodności systemów księgowania kosztów przez kompetentny, niezależny organ i publikowania oświadczenia o zgodności — Dyrektywa 98/10/WE — Art. 18 ust. 1 i 2 — Brak prawidłowego stosowania przepisów przyjętych w zakresie kontroli zgodności systemu księgowania kosztów przez krajowy organ regulacyjny i corocznej publikacji oświadczenia o zgodności — Dopuszczalność — Interes prawny we wniesieniu skargi — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi — Prawo do obrony — Dyrektywy 2002/19/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE — Przepisy przejściowe — Powstrzymanie się przez Państwa Członkowskie w okresie, w którym biegnie termin transpozycji dyrektywy od stanowienia przepisów o charakterze poważnie zagrażającym celowi dyrektywy — Oferta ramowa dotycząca wzajemnych połączeń)

(2006/C 36/14)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C- 33/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 29 stycznia 2004 r. **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: W. Wils i M. Shotter) przeciwko **Wielkiemu Księstwu Luksemburga** (pełnomocnicy: M. Thill i S. Schreiner, wspierani przez adwokatów A. Verheydena i F. Bimonta), Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, P. Küris, G. Arestis (sprawozdawca) i J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: F.G. Jacobs, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 8 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie wypełniając obowiązku weryfikacji zgodności systemów księgowania przez kompetentny, niezależny organ i obowiązku publikowania oświadczenia o zgodności za lata 1998 i 1999 zgodnie z art. 7 ust. 5 dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP) oraz nie stosując w praktyce, w prawidłowy sposób, przepisów dotyczących kontroli zgodności systemu księgowania kosztów przez krajowy organ regulacyjny lub inny kompetentny organ, niezależny od przedsiębiorstw telekomunikacyjnych i zatwierdzony przez krajowy organ regulacyjny za rok 2000 zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 dyrektywy 98/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 1998 r. w sprawie zastosowania zasady otwartej sieci (ONP) w telefonii głosowej oraz w sprawie usług powszechnych w telekomunikacji w konkurencyjnym środowisku, utrzymanym w mocy przez art. 27 dyrektywy 2002/21 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) w związku z art. 16 dyrektywy 2002/22 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych przepisów.
2. Komisja Wspólnot Europejskich i Wielkie Księstwo Luksemburga ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 71 z 23.03.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-63/04 [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division] Centralan Property Ltd przeciwko Commissioners of Customs & Excise (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 20 ust. 3 — Dobra inwestycyjne — Odliczenie podatku naliczonego — Korekta odliczenia podatku — Nieruchomości — Zbycie w drodze dwóch powiązanych transakcji, jednej zwolnionej z podatku, drugiej opodatkowanej — Podział)

(2006/C 36/15)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C- 63/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia

21 lutego 2003 r., który wpłynął do Trybunału w dniu 13 lutego 2004 r., w postępowaniu: Centralan Property Ltd przeciwko Commissioners of Customs & Excise, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. La Pergola, J. P. Puissochet, U. Löhmus oraz A. Ó Caoimh (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: L Hewlett, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 20 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicono podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że jeżeli dobro inwestycyjne zostaje oddane w najem na okres 999 lat na rzecz danej osoby w zamian za uiszczenie znacznej opłaty, a szczątkowe prawo własności („freehold reversion”) dotyczące tego dobra zostaje przeniesione trzy dni później na inną osobę za znacznie niższą cenę, i jeżeli:

- owe dwie transakcje są nierozdzielnie związane i
- stanowią je: pierwsza transakcja, która jest zwolniona z podatku i druga transakcja, która jest opodatkowana,
- oraz jeśli transakcje te stanowią dostawy w rozumieniu art. 5 ust. 1 tej dyrektywy z tytułu przeniesienia uprawnienia do rozporządzenia tym dobrem inwestycyjnym jak właściciel,

to dany towar jest uznawany aż do upływu okresu korekty za nadal wykorzystywany do działalności gospodarczej podatnika, która jest uważana za częściowo opodatkowaną, a częściowo zwolnioną z podatku, proporcjonalnie do odpowiednich wartości tych dwóch transakcji.

(¹) Dz.U. C 85 z 03.04.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 6 grudnia 2005 r.

w sprawie C-66/04 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej (¹)

(Środki spożywcze — Rozporządzenie (WE) nr 2065/2003 — Środki aromatyzujące dymu wędzarniczego — Wybór podstawy prawnej)

(2006/C 36/16)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-66/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 11 lutego 2004 r., Zjednoczone Królestwo Wielkiej